

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 290/04-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. septembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Terézie Košovičovej, bytom D., zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., Advokátska kancelária, K., pre namietané porušenie základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci dovolania z 26. novembra 2000 proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 12 Co 340/00 z 24. októbra 2000 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Terézie Košovičovej o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. apríla 2004 doručená sťažnosť Terézie Košovičovej, bytom D. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., Advokátska kancelária, K., pre namietané porušenie základného

práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vo veci dovolania z 26. novembra 2000 proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 12 Co 340/00 z 24. októbra 2000.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala Okresnému súdu Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) návrh na začatie konania o zaplatenie sumy 200 000 Sk. Táto vec bola vedená na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 709/98. Okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom z 1. júna 2000, ktorý nadobudol právoplatnosť 13. novembra 2000 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 12 Co 340/00 z 24. októbra 2000. Dňa 28. novembra 2000 sťažovateľka podala dovolanie. Dňa 4. februára 2004 sťažovateľka vyzvala najvyšší súd na vyjadrenie, „*ako naložil s jej dovolaním*“ z 26. novembra 2000. Najvyšší súd listom sp. zn. Ncv 345/00 zo 17. februára 2004 sťažovateľke oznámil, že podnet na podanie mimoriadneho dovolania sťažovateľka výslovne adresovala Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) a najvyššiemu súdu ho dala len na vedomie. Tiež jej oznámil, že nie je oprávnený podávať vo veciach právoplatne skončených na nižších súdoch opravné prostriedky, teda ani dovolanie.

Sťažovateľka je toho názoru, že podala riadne dovolanie a ak obsahovalo nedostatky, ktoré bolo možné odstrániť, mal najvyšší súd urobiť vhodné opatrenia. Nesporne podľa jej názoru do dňa podania sťažnosti sa týmto dovolaním nezaoberal a ako vyplýva z jeho vyjadrenia zo 17. februára 2004, ani zaoberať nemieni. V prípade, že dovolanie nespĺňalo náležitosti, mohol najvyšší súd podľa ustanovenia § 241 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku vyzvať sťažovateľku na jeho doplnenie, alebo ju poučiť, že má byť zastúpená advokátom.

V postupe najvyššieho súdu vidí sťažovateľka porušenie svojho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde podľa čl. 46 ods. 1

ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru.

Sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd rozhodol, že:

„Právo sťažovateľky... domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, na súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8, na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov zakotvené v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, na prerokovanie veci v primeranej lehote zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8, bolo postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci dovolania sťažovateľky zo dňa 26. 11. 2000 proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 12 Co 340/00 zo dňa 24. 10. 2000 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby vo veci dovolania sťažovateľky zo dňa 26. 11. 2000 proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 12 Co 340/00 zo dňa 24. 10. 2000 konal.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke... finančné zadosťučinenie vo výške 30.000,- Sk.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľke... všetky trovy tohto konania.“

Sťažovateľka pripojila k sťažnosti okrem rozsudkov okresného súdu a krajského súdu aj listy adresované najvyššiemu súdu označené ako dovolanie z 26. novembra 2000 a 4. februára 2004 a odpoveď najvyššieho súdu sp. zn. Ncv 345/00 zo 17. februára 2004.

Na základe výzvy ústavného súdu z 26. augusta 2004 sťažovateľka sťažnosť doplnila a uviedla, že nahliadnutím do spisu najvyššieho súdu sp. zn. Ncv 345/00 zistila, že tento neobsahuje podanie označené ako „vec dovolávam sa Najvyššiemu súdu SR“, kde ako adresát je uvedený najvyšší súd a je datované 26. novembra 2000, teda list, ktorého neprejednanie namieta pred ústavným súdom. V spise najvyššieho súdu sa nenachádza obálka, v ktorej bola doručená najvyššiemu súdu písomnosť zasielaná sťažovateľkou. Táto zásielka je totožná so zásielkou, ktorej podací lístok sťažovateľka ústavnému súdu

predložila, pričom trvá na tom, že zásielka obsahovala aj podanie „*dovolávam sa Najvyššiemu súdu SR*“. Pokiaľ najvyšší súd tvrdí, že obsahom tejto zásielky bola iná písomnosť, je otázkou posúdenia ústavného súdu, či rozhodne o prijatí sťažnosti.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci vyjadril aj predseda najvyššieho súdu listom č. KP 8/04-16 z 24. mája 2004 a uviedol, že navrhuje sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú, lebo v namietanom postupe najvyšší súd nerozhodoval a ani inak nie je vo veci pasívne legitimovaný. Podnet na podanie mimoriadneho dovolania z 26. novembra 2000, ktorý sťažovateľka výslovne adresovala generálnej prokuratúre a najvyšší súd ho zobral len na vedomie, nebol takým relevantným podaním, ktorým sa mal najvyšší súd zaoberať vecne, preto ho bez ďalšieho spracovania založil.

V liste č. KP 8/04-16 z 11. augusta 2004 predseda občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu uviedol, že zo strany sťažovateľky nešlo o také procesné podania, ktorými by sa mal najvyšší súd vecne zaoberať.

Dňa 9. septembra 2004 bol ústavnému súdu doručený spis najvyššieho súdu sp. zn. Ncv 345/00, ktorý obsahuje originál listu sťažovateľky adresovaný generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) z 27. novembra 2000, kde je uvedené, že ide o kópiu pre najvyšší súd. List je opatrený podacou pečiatkou podateľne najvyššieho súdu z 30. novembra 2000. Spis obsahuje urgenciu sťažovateľky na vybavenie dovolania zo 4. februára 2004 opatrenú pečiatkou podateľne najvyššieho súdu z 9. februára 2004 a odpoveď na túto urgenciu zo 17. februára 2004.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodne iný súd.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustanovenia § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania musí obsahovať odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Predmetom konania pred ústavným súdom je tvrdenie sťažovateľky, že bolo porušené jej základné právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, právo na súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru postupom najvyššieho súdu vo veci dovolania z 26. novembra 2000 proti rozsudkom okresného súdu a krajského súdu v jej civilnej veci.

Ústavný súd už vo svojich rozhodnutiach zaujal stanovisko, že o zjavnú neopodstatnenosť môže ísť aj v prípade, ak sa nezistí priama príčinná súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal sťažovateľ (I. ÚS 24/98).

Ústavný súd v tejto súvislosti vyslovil, že ak navrhovateľ v konaní pred ústavným súdom namietne také porušenie práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu očividne nemohlo nastať, ústavný súd návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (II. ÚS 70/99).

Ústavný súd nemohol ani skúmať namietaný postup najvyššieho súdu, keďže sťažovateľka nevedela zákonne konformným spôsobom preukázať doručenie dovolania najvyššiemu súdu.

Spis najvyššieho súdu sp. zn. Ncv 345/00 preukázal, že sťažovateľka doručila najvyššiemu súdu len kópiu svojho podnetu na mimoriadne dovolanie adresovaného generálnemu prokurátorovi.

V liste generálnemu prokurátorovi sťažovateľka uvádza, že si uvedomuje, že vo vlastnom mene nemôže podať dovolanie najvyššiemu súdu, lebo krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 340/00 potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 7 C 709/98. Z toho dôvodu žiadala, aby generálny prokurátor podal proti citovaným rozsudkom dovolanie.

Postup najvyššieho súdu v tejto veci je zlučiteľný s predloženými dôkazmi, naopak, sťažovateľka nevedela náležite doložiť svoje tvrdenie tak, aby sa s ním mohol ústavný súd zaoberať.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd po predbežnom prerokovaní podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa ustanovenia § 25 ods. 2 citovaného zákona ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2004